

Napomínejte
se vespolek
a
vzdělávejte
jeden
druhého

I.TES. 5,11

1987 5

ročník XIX

MODLITBA V PRAVÉ POKOŘE

Nyní tedy, ó Bože náš, vyslyš modlitbu služebníka svého, a pokorné prosby jeho, a zasvět tvář svou nad svatyní svou sruštěnou, pro Pána.
Dn 9,17

Upřímná a vroucí modlitba má své zápas se Daniel plně ztotožňuje se pevné místo v životě Božího lidu. Čte svrchovanou Boží vůli — zavedením Jume například o modlitbě Abrahama, dy do Babylona na 70 let. Je pravým modlitebníkem podle Božích představ.

Jak často mohou být naše modlitby sobecké ve vyzdvívání našich zdánlivých kvalit, jak to vyznával farizeus v chráme (Lk 18,11). V Danielově pokorce je zjevena mysl Pána Ježíše, který na kříži prosil: „Otče, odpusť jím, nebot nevěděl, co činí“. Jak se modlíme, když vidíme Boží zásahy v životech našich blížních? Tváříme se, že se nás to netýká, že jsme lepší, spravedlivější a věrnější než oni? Pak jsme nepochopili, co je to modlitba ve skutečné — Boží pokore!

Mojžíš se přimlouval za Izrael. Chtěl, aby jej raději Bůh vymazal z knihy, kterou psal (Ex 32,32). Nehmilaš vyznává: „... já také a dům otce mého hřešili jsme“ (Neh 1,6). Naplníme slova: „Břemena jedni druhých neste a tak plňte zákon Krista a odvrátíli od přikázání tvých a soudu tvých“ (Ga 6,2).

po

● **Vytýká se nám, že příliš často hovoříme o smrti. Říkají: „My se s ní setkáme jen jednou“. Může být, ale stýkáme se s ní vlastně stále — po všechny dny našeho života.**

ŽIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořinek s redakční radou. Adr. redakce: 796 01 Prostějov, Sádky 2. — Vychází šestkrát do roku. Fředplatné na celý rok 30 Kčs. — Admín. časopisu: 755 01 Vsetín, Jiráskova 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšířuje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p., Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Snížený poplatek za dopravu novin povolen Sm ŘS Ostrava, čj. 3126/84 ze dne 26. 4. 1984. Dohledací pošta Vsetín 1. Reg. číslo R 5078. — Index 47 876.

Správcovia Božej milosti

„Každý, ako ktorý dostal dar milosti, tak si tým slúžte navzájom ako dobrí správcovia rôznej milosti Božej“ (1P 4,10).

Správca je človek, ktorý s plnou zodpovednosťou nakladá s vecou, ktorá mu je zverená, aby majiteľ mal prospech. Podľa výšky zodpovednosti je mu udelená miera autority. V Biblia máme príklady dobrých i zlých správovcov.

Jozef v Egypte. Faraón o ňom povedal: „Ty budeš nad mojím domom a podľa toho, čo rieknú twoje ústa, bude sa spravovať všetok môj Iud; len o kráľovský prestol budem väčší od teba“ (1M 41,40).

Mojžíš a kniežatá Izraela. Rada Mojžíšovo svorka: „Ale ty vyhliadni z celého Iudu chrabrých mužov, ktorí sa boja Boha, mužov pravdy, ktorí nenávidia nespravodlivého zisku a ustanoví ich nad nimi za náčelníkov ... A tedy vybral Mojžíš statných mužov zo všetkého Izraela a dal ich za hlavy nad ľudom, za náčelníkov ... a súdili Iud každého času“ (2M 18,21-25-26).

Daniel a jeho traja priatelia: Vtedy zvelebil kráľ Daniela a dal mu mnohé a veľké dary a učinil ho pánom nad celou krajinou Babylonu a kniežatom vojvodov, pánom nad všetkými mudrcami Babylonu. A Daniel vyžiadal od kráľa to, že ustanovil nad správou babylonskej krajiny Sadracha, Mézacha a Abednéga. A Daniel býval na dvore kráľovom“ (Dn 2,48-49).

Z týchto troch miest vidíme, že už dávno bol položený základ pre ustanovenie správcov, a to i v Božom Iude, bez ktorých nebolo možné existovať. I v novozákonnej dobe má správcovstvo svoje poslanie v Božom Iude. Pán Ježíš povedal: „Ktože je tedy tým verným sluhom a opatrnlým, ktorého ustanovil jeho Pán nad svojou česadou, aby im dával pokrm na čas?

Blahoslavený ten sluha, ktorého, keď príde jeho pán, najde tak robiť“ (Mt 24,45-46). Alebo: „A jeho pán mu po-

vedal: Dobre, sluha dobrý a verný, nad málom si bol verný, nad mnohom ta ustanovím. Vojdi do radosti svojho pána“ (Mt 25,21)! A o podozrivom správcom: „Bol istý bohatý človek, ktorý mal správcu a ten bol ohovorený u neho, že mrhá jeho majetok“ (L 16,1).

Ale aj apoštol Pavol pri potrebách Cirkvi myslí a hovorí o správcoch: „Nech tak myslí o nás človek ako o služobníkoch Kristových a o správcoch tajomstiev Božích. Tu ostatne sa vyhliadáva u správcov, aby bol ktosi najdený verný“ (1K 4,1-2). „Moje oči hľadia na verných zeme, aby bývali so mnou. Slúžiť mi bude ten, kto chodí cestou dokonalosti“ (Z 101,6). „Bud verný až do smrti, a dám ti korunu života“ (Z 2,10).

Tak nás Duch Boží učí, čo to znamená byť dobrým správcom. V Biblia nám predstavuje popri správcoch aj biskupov — dozorcov a starších (čo sú ti istí Iudia, Sk 20,17.28) s rovnakou zodpovednosťou, kvalifikáciou i autoritou.

Kto môže byť správcom?

Nie novák, aby nadujúc sa neupadol v odsúdenie diablu. Ale musí mať dobré svedectvo aj od tých vonku, aby neupadol do pohanenia a do smečky diablovej“ (1Tm 3,6-7). Preto aj Pán Ježíš povedal: „Nech tak svieti vaše svetlo pred ľuďmi, aby videli vaše dobré skutky a oslavovali vášho Otca, ktorý je v nebesiach“ (Mt 5,16). **Nie mladý,** ktorý ešte nevie vŕfazí nad mladostnými žiadostami. O takom Pavol píše: „Ale pred žiadostami mladosti utekaj a žeň sa za spravodlivosťou, vierou, láskou a za pokojom s tými, ktorí vyzývajú Pána z čistého srdca“ (2Tm 2,22). „Maj pozor na seba i na učenie, zotrvávaj v tom. Lebo keď to budeš robiť, zachrániš aj seba aj tých, ktorí ta počúvajú“ (1Tm 4,16) — to je rada pre Timotea i pre nás. Dobrý správca sa nemá hanbit za svedectvo Pána Ježíša Krista (2Tm 1,8), za evanjelium,

ktoré je mocou Božou na spasenie každému veriacemu (R 1,16).

Správca nevolia ani nevyberajú spomedzi seba Iudia podľa sympatií a pekného vzozrenia, ale ho ustanovuje Boh ako zvrchovaný Pán: „A tak tedy majte na seba pozor i na celé stádo, v ktorom vás ustanovil Svätý Duch za dozorcov, aby ste pásli cirkev Božiu, ktorú si dobyl vlastnou krvou“ (Sk 20, 28). Pri volbe alebo výbere sa Iudia môžu mylit, ale nemýli sa Pán. Tak to bolo aj pri výbere kráľa z rodiny Izaiho, keby si Samuel vôleb nemysiel, že Boh si vyberie Dávida: „... ked uviel Eliáha, povedal: Dozaista je pred Hosподinom jeho pomazaný. Ale Hospodin riekoval Samuelovi: Nehľad na jeho peknú tvár a na výšku jeho postavy, lebo som ho zavrhol; lebo ja nehladím na to, na čo hľadí človek, pretože človek hľadí na to, čo je pred očami, ale Hospodin hľadí na srdce ... Vtedy vzal Samuel roh s olejom a pomazal ho prostred jeho bratov. A Duch Hospodinov zostúpil na Dávida a zostal na ňom od toho dňa a tak vše potom“ (1S 16,6-7,13).

Aký má byť dobrý správca

„... taký, ktorý dobre spravuje svoj vlastný dom a deti má v podriadenosti s celou počestnosťou. Ale ak niekto ne-

vie spravovať svoj vlastný dom, ako sa potom bude starat o cirkev Božiu“ (1Tm 3,4-5)? Na výstrahu nám je Eli vzťahom na svojich synov (1S 2,12). Vzhľadom na vyššie uvedený citát 1Tm 4,16 má dávať pozor v prvom rade na seba, ale i na druhých, ako učia — či to, čo hovoria, je v súlade s Božou vôleou a zdravým učením, so slovami nášho Pána Ježiša Krista a zodpovedá pobožnosti (1Tm 6,3).

„Lebo biskup, dozorca zboru, musí byť bezúhonný, ako Boží hospodár (správca), nie svojočinný, nie hnevivý, nie pijan vína, nie bitkár, nie žiadostívý mrzkého zisku, ale pohostinný, milovník dobrého, rozumný, spravodlivý, svätý, zdržanlivý a ktorý sa drží verného slova, podľa učenia, aby mal moc aj napomínať v zdravom učení a trestať tých, ktorí protirečia“ (Tt 1,7-9). Podľa Fp 2,4 nemá hľadieť len na svoje, milovať sobecky len seba, ale hľadať prospech iných. Pavol vyznáva: „Ale sme boli láskaví medzi vami, sta by kojaca matka nežne k sebe vinula a opatruvala svoje deti. A naplnení súčasťou srdčnej lásky naproti vám nie len evanjelium Božie, ale svoje vlastné duše hotoví sme boli dať vám, pretože ste sa nám stali takí milí“ (1Ts 2,7-8).

sprac. —ik
(Pokračovanie)

BYLO TŘEBA DVOU

(Ef 2,8-9)

Jednoho věřičího křestana se kdysi ptali, kolik činitelů bylo třeba k tomu, aby se obrátil k Bohu vírou v evangelium.

„Bylo třeba dvou,“ odpověděl stručně.

„Dvou? Jak to? Copak neučinil Bůh sám všechno?“

„K mému obrácení bylo třeba Všemohoucího a mne,“ odpověděl tazaný. „Myslel jsem si, že dělám vše pro to, abych Boha získal a přišel k Němu. Ale ve skutečnosti Všemohouci udělal vše, aby mi zjevil své srdce a dal mi sám sebe. A tak mne On přivedl k sobě! Byl nesrovnatelně silnější než já, proto nade mnou zvítězil.“

Nikdy se nechlučme svou spoluprací s Bohem. Bez Něho nemůžeme vykonat nic (J 15,4-5). Všechna naše spolupráce s Bohem nese charakter Jákobova bojes s andělem. Bůh s námi zápasí, aby nám mohl dát své požehnání! Všechno prvenství a všechny opravdové zásluhy jsou vždy jen na Boží straně.

D. L. Moody

DŮVĚRNÍK

Občas se dívám na lidí kolem sebe a je mi jich líto. Vidím, jak se sami potýkají se svými problémy a nemají nikoho, komu by se mohli svěřit, kdo by kus cesty šel s nimi a pomáhal nejen radou, ale i konkrétním činem. Smutné je, že takoví osamocení lidé jsou i mezi věřícími. Chybí jim důvěrník, člověk, který by s nimi prožíval dobré i zlé.

Jsem vděčná, že mi Pán Bůh dává prožívat krásu přátelství a důvěry — mám svou přítelkyni — důvěrnici. Nás vzťah se nezrodil „přes noc“, ale buďoval se postupně. Začalo to jejím zájmem o mne jako o neobráceného člo-

věka, kterému je třeba zpěstovat evangelium. Věnovala mi svůj čas, byla příkladem ve víře a upřímně se radovala z mého obrácení. Tak, jako je nutné starat se novorozencí o pokrm, aby rostli, starala se o mne. Živila mě bibliickými verši, modlitbou, svými zkušenosťmi s Ním ... naučila mě žít a chodit s Bohem, mít své vlastní osobně prožité zkušenosťi s modlitbou.

Tím vším se nás vztah upevňoval a rostl. Osvědčil se i v krizových situacích, kterým se ani věřící člověk nevyhně. Naopak, právě v těchto těžkých chvíličkách nesnadných životních rozhodování, zklamání, když můj pohled vzhůru byl zastřen, stála zde ona jako opora i modlitebník.

Znám hodnotu slova důvěrník a ptám se: „Máš svého důvěrníka?“ — je osvědčený ve víru všedních dní? Prožíváte krásu nesobeckého přátelství — bez závisti — a přitom se přátelíte i s jinými lidmi kromě něho? Pokud takového člověka nemáš, hledej jej, pros za něj! Měl by to být někdo duchovně starší, kdo je příkladem, někdo, komu by ses chtěl podobat. Takový přítel — důvěrník bývá majákem v rozbořených vlnách života. Půjde vám o společný duchovní růst, využívání darů pro Pána, o službu kolem nás; tvůj život dostane nový směr, nový obsah, ve službě druhým a rozdávání zapomeneš na sebe, porosteš a budeš svému Pánu blíž.

Na druhé straně bych tě chtěla povzbudit, aby ses díval, zda kolem sebe nemáš lidi, kteří důvěrníka potřebují. Ne aby ses mu vtíral, ale ved před ním příkladný život. Staň se mu přítelem v běžných věcech — a pak bude mít za kym jít, bude-li důvěrníka potřebovat. Pán Bůh chce, abychom se rádili příkladem Jeho Syna a rostli do Jeho podoby. Volá nás do služby druhým a chce, abychom se rozdávali, jako to dělal Pán Ježíš. V tom spočívá smysl života věřícího člověka. Být důvěrníkem znamená obětovat své zájmy, čas i jiné hodnoty pro službu bližnímu. Vidět jeho problémy, radosti, tužby a něst je společně k Pánu. Je to obět, ale na cestu ti bude zářit Boží požehnání. A nezůstaneš sám, nezbude ti čas, aby ses

zabýval sám sebou. To je nádherná zkušenosť každého, jehož důvěrníkem ve nouze je jeho součástí a ty prožiješ hodně. Pán Ježíš Kristus, každého, kdo notný život, který při konečném účtu druhého k svému vlastnímu Důvěrníku vůni nevyjde naprázdno.

—maja—

Toho rána se probudil velmi časně. chtěli něco zatajit. Jak mu nyní lichotila vlastní důležitost! Proti jeho rozkazům nebylo odvolání. Už se nepotřeboval před nikým hrbit. Byl svým pámem a ze svého postavení začal náležitě těžit. Odložil dřívější poctivost. Ta by ho jen brzdila v rozletu. Začal brát úplatky, přirázel na daních, neodevzdával vše, co vybral. Jeho majetek rostl. Nejprve pomalu. Ale s jídlem roste chut. Když už měl dost, postavil si dům, koupil kočár a najal služebníky. Stal se z něho velký boháč. Měl vše, na co si vzpomněl. Jen jedno mu scházelo — společenské uznání. Toužil po přátelství lidí z výšší společnosti. Toužil, aby mu záviděli postavení a majetek, ale současně též po tom, aby ho přijali mezi sebe. Uspíral proto hostinu. Pozval na ni nejvýznamnější občany svého města. Ale to zklamání! Nikdo nepřišel, všichni ho chladně odmítli. A jeho služebníkům opovržlivě řekli, že s publikánum, který kolaboruje s okupanty, který slouží pohanům a ještě odírá vlastní národ, se oni, čestní Židé, stýkat nebudu. Tak zůstal sám se svým bohatstvím. Osamocený, zcela bez přátel. Nic ho netěšilo. Pocit ži-

voň úspěšnosti se rozplynul. Aby za- hojil svou uraženou ještěnost, vydíral se náhle zastavuje a upřeně se dívá lidí ještě více. A ti mu odpláceli jen k němu. Hlasy lidí umlkají. V nastavětší nenávisti. Pohyboval se v začarovaném kruhu, ze kterého nemohl ven. V jeho srdci háral nepokoj. V jádru byl nešťastným člověkem. Nevěděl jak z toho ven. Život ho netěsil, přestal mít pro něj smysl. Léta ubíhala a on si uvědomoval, že se blíží stáří.

To vše mu teď proběhlo hlavou, když se strojil a chystal vyjít do města. Ale dnes byl v jeho srdci jiný neklid. Oddílný od toho, který prožíval celé roky. Bylo to spíše vzrušení, vnitřní napětí, které ho ovládalo. Jakýsi zvláštní cizinec měl dnes navštívit jejich město. Kolik toho už o něm slyšel! O jeho chudobě, i o tom, že uzdravuje nemocné, že dokonce odpouští hřichy a stýká se s lidmi vyřazenými ze společnosti. Byla to podivná pověst, která ho předcházela. A právě to, co o něm slyšel, ho k němu přitahalo. Toužil jej spatřit. Možná by mohl pomoci i jemu. Ale jak? Vždyť to je jen chudák bez domova, který putoval z místa na místo. A přitom stále obklepen zástupy lidí. To mu bylo nejpodivnější. On, boháč, si rozuměl, pochopil ho, neotočí se k němu zády? Ne, jeho přítel mu pozorně naslouchá, chápe ho a co víc, on mu vše odpouští.

Jde pomalu ulicí. S nikým se nezdává. V tom záhlédla zástup lidí, který něco volal a na někoho mával. Snad už tolka letěch bloudění našel konečně je to ten očekávaný cizinec. Chee blíž. Ale jaká smůla. Přes tolk hlav vysvobozen ze starého způsobu života. Už nelíp na svém majetku, polovinu ale rozdává chudým a čtyřnásobně vráží se prodrat blíž. Lidé ho odstrkuje. Brání mu. Snad jen nevědomky. Ale on ho musí vidět. Tu ho napadá spásná myšlenka. Cesta, po níž se valí zástup, do beznaděje nová naděje, do nečistoty lemovaná stromy. Utíká tedy do ty hřichu — čistota. Dnešní setkání s předu a splňá na vzrostlý jíkovník. Z Ježíšem z Nazaretu přineslo spásu do jeho vrcholu má dobrý výhled. K jeho domu.

hk

Úpadek přichází nejčastěji skrze malé věci, skrze stálé — opanované, podceňované porážky v drobných příhodách! V nich se totiž člověk neznatelně vzdaluje od Boha a Jemu se odcizuje.

připr. DO

GN ján jako On

Kdo z nás je jako byl On — Pán čtyřiceti nocí, po nichž přichází pokusitel s návrhy obsahujícími možnosti, jak žil On? Má někdo tolik nepřátele, kterých mohl Syn Boží využít. On však dokázal zvítězit nad tělem, nevyužít své moci, i když mohl. Satan právě tak byl takový, jako byl On. Aby takovými byli, musí jej spřášovat ve světle Božího slova a ve všem se od Něho učit. To, že se Pán Ježíš narodil v chudobě ve chlévě, je nenapodobitelné. Nejde však pouze o Jeho původ, nejde o Jeho zaměstnání, ale jde nám o celé Jeho působení v době, kdy byl zde na zemi. Zejména máme věnovat pozornost zvláštní skromnosti, nenáročnosti a vůbec tělesné ukázněnosti našeho Pána jako Syna člověka!

Vždyť On měl stejně tělo jako máme my a tedy byl vystaven právě tak jako my pokušením a svodům přesto, že měl Boží přirozenost. Sledujeme v tomto světle, jak překonával nástrahy pokusitele! Byl veden od Ducha, aby byl pokoušen od díabla (Mt 4,1-11). Bůh vystavuje zkouškám svého Syna tím vědomím, že zvítězí ve svém pravém člověčenství i nad tělesností, aby byl tento výsledek zapsán a sloužil pro poučení Jeho následovníků. Šlo o zvláštní zkoušku, které předcházelo vyhladovění v kritickém údobí čtyřiceti dnů a

ok

Satan nedává nic zadarmo,
ale všecko prodává za nesmírnou
cenu lidské duše!

Jen Bůh ve své nezištné lásce
a úctě k svému stvoření dává vše
sebe sama ve svém milovaném Synu
za tvou duši!

(Ř 8,32)

JONI — U NÁS

V prvej polovici júla 1987 navštívila našu vlast známa americká evanjelistka, spisovatelka, malířka a speváčka duchovních piesní Joni Eareckson-Tada. Ako vieme z rovnomennej knihy Joni, je od svojich sedemnástich rokov ochrnutá a pripútaná k invalidnému vozíku. Hýbe iba hlavou a trochu rukami. Píše a kreslí tak, že drží pero v zuboch. Jej knihy i kresby sú rozšírené po celom svete. Pravidelne vystupuje v kresťanských reláciach v rozhlasie i v televízii, ako i na mnohých kresťanských stretnutiach v USA i v zahraničí. Joni má dnes 36 rokov, je vydátá a jej manžel je japonského pôvodu. Je veľmi sympatická, z očí jej žiarí Boží pokoj a opravdová radosť. Rozdáva ju plným priečrém všade okolo.

V našej vlasti navštívila Prahu, Brno, Bratislavu a Lídice, kde si uctila pamätku obetí 2. svetovej vojny. Na spomenutých miestach sa jej návštěva stretla s veľkým záujmom všetkých vekových kategórií a najmä mnohých rovnako postihnutých, ako ona. Z celej jej návštěvy sú k dispozícii magnetofónové nahrávky. V tejto reportáži sa zameriame na nedelne dopoludnajšie zhromaždenie dňa 12. júla 1987 v Bratislave. Zhromaždenie sa konalo v priestoroch Cirkvi bratskej na Cukrovej ulici. Po oficiálnej službe predsedu BJB br. Dr. Titěru hovorila Joni na tému Duchovné dary v zmysle R 12,7 a nasl. Zamerala sa na dary, ktoré pozoruje počas svojho života a práce. Počas nemocničného liečenia pred dvadsaťimi rokmi sa dostala do fažkej depresie. Jej viera bola nemálo otriasená. Tu sa objavil priateľ Steve, ktorý mal neobyčajný dar učenia. Za Písma vedel tak vysvetliť zmysel utrpenia, že jej v porovnaní s utrpením Pána Ježíša vôbec nepripadalo tažké a bezvýhodiskové. Naopak, dospela k záveru, že utrpenie je takomstvo, ktoré má veľký duchovný význam. Dar potešoval malí sestra i priateľka Diana. Otec mal dar dávania. Obstaral jej perfektne vybavený invalidný vozík na batériový pohon. Priateľka Betty jej zas dala možnosť vyplakať sa na svojom pleci. Aj keď hovorila veľmi málo, mala dar pochopenia a lútosť. Aj taký dar je potrebný. Možno ho tiež nazvať darom milosrdenstva. Iní zase majú dary proroctva a usvedčovania. Sama Joni časom objavila pri sebe dar povzbudzovania druhých vo viere. A tak týmto darom slúži tak, ako sa len dá. Niektorí zas majú dar organizovania a vedenia. Všetky dary Ducha sú však v podstate založené na láske. Je zaujímavé, že Pán Boh nevyhľadáva pre svoju prácu nejakých odborníkov, ale ľudí, zapálených pre jeho dielo. Na porážku Goliáša napr. použil možno ešte neplnoletého mladíka Dávida. Gedeon tiež nebol nejaký súlák a predsa k akým slávnym víťazstvám ho Pán Boh dovediel! Ani Abrahám a Sára neboli nejakí zvláštni ľudia a predsa stáli na začiatku viery a ospravedlnenia ...

Joni skončila svoju úvahu prekrásnou piesňou o porcelálovej váze a porcelánovom princovi. Porcelánová váza — to som ja. Nesú ma, ktorí sa potkne a je po mne. Rozbíjem sa na márne kusy. Možno až vtedy poslúžim. Pán Ježíš nie je však žiadnym porcelánovým princom, ktorý je iba neživo krásny a rozbitný. On je živý Kráľ a Pán, ktorý sa nikdy nepomíne a nestratí svoju moc i slávu i lásku k slabým porcelánovým vázam!

Lúčili sme sa po niekoľkých hodinách vzácného obecenstva so slzami v očiach. Vyjadrili sme tázku opäť sa s ňou dakde stretnúť, no do úvahy prišla aj možnosť stretnúť sa iba doma u Pána Ježíša, kde už nebude žiadnych invalidných vozíkov a telesných, či iných postihnutí. Aká je to nádherná perspektíva veriacich ľudí. A tak sme radostne prívolávali: Do videnia, milá sestra Joni! Veriaci ľudia sa istotne navždy nelúčia!

Vzápäť Joni a jej sprtevodicovia balili kufré na cestu do Maďarska... jk

KORNELIUS

Kornelius bol odvelený z Ríma do Cezaree asi tak, ako aj v modernej dobe vysielajú vojakov do podrobených krajín. Rimania Židmi opovrhovali a tak je celkom možné, že i Kornelius nastupoval do svojho úradu v Cezarei s týmto postojom k nim. Ale on neboli obyčajný rímsky stotník a zanedlho zistil, že Židia v Cezarei nie sú obyčajným porobeným ľuďom. Hlboký kontrast medzi Itáliou a Izraelom čoskoro začal pôsobiť na Korneliuovo otvorenú a bystrú mysel. Ušľachtilá židovská doktrína o Jehovovi a Jeho Mesiašovi, čistota morálky Židov, usporiadanosť a posvätenosť ich bohoslužby — to všetko urobilo na Kornelia nesmierne dojem ... takže v čase, keď sme k nemu uvedení, je z neho už zbožný muž, človek, ktorý sa bojí Boha Židov a horlivou sa k Nemu modlieva. Jedným z významných znakov pri Korneliuvi bolo to, že všetci jeho služovia, ako v domácnosti tak i v povolaní, boli v priateľskom pomere k svojmu pánovi; a to oveľa skôr, než sa stal kresťanom. „Už vás viacej nevolám sluhami,“ povedal ktosi, ktorého Kornelius ešte nepoznal. „Lebo sluha nevie, čo robí jeho pán, ale nazval som vás priateľmi, lebo všetko, čo som počul od svojho Otca, oznámiť som vám.“ Tak robieval aj Kornelius. A tak zo všetkých svätých miest vo Svätej zemi bolo ich iste málo, ktoré by sme lepšie mohli označiť za dom Boží a bránu nebies v tých dňoch, než rímsky dom v Cezarei, v ktorom stotník italskej legie žil v bázni Božej so svojimi najbližšími i niektorými vojakmi, ktorí sa denne viac a viac priúčali zbožnosti od svojho milovaného a váženého stotníka.

Aj v ten deň sa Kornelius postil a modlil až do tretej popoludní. Musel to byť významný deň v jeho osobnom živote alebo rodinnom živote alebo v jeho živote vo vojenskej službe. Nevieme o aký sviatok či výročie išlo. Ale bol to deň, ktorý si nikdy nezabudol pripomenúť na modlitbách. A ani nikdy potom nezabudol pripomenúť si ho almužnami a dňakovními modlitbami. Práve odbila tretia, keď anjel zostúpil a vošiel do miestnosti, v ktorej bol Kornelius na kolencích; lebo či nie sú všetci služobními duchami posielanými do služby tým, čo majú zdediť spasenie? „Čo je Pane?“, opýtal sa vo svätej bázni Kornelius anjela. „Tvoje modlitby a tvoje almužny vystúpili na pamäť pred Bohom.“ Nemáme na zemi biblického slovníka, ktorý by nám mohol vysvetliť jazyk nebies, a tak sme odkázani na to, aby sme porovnávali Písma s Písmom — vo veci tejto pamäti. „Toto sa bude hovoriť na jej pamiatku,“ povedal Pán anjelov, keď žena vyliala obsah alabastrovej nádoby na Jeho hlavu. A toto pozoruhodné slovo stojí v texte Písma nato, aby sme sa cvičili v porozumevaní, predstavivosti i povzbudzovaní v našich almužnách a modlitbách aj za našich dní. Bola radosť v nebesiach — to je časť toho, čo pamäť pred Bohom znamená — nad každým dobrým skutkom, ktorý Kornelius vykonal, nad každým dobrým slovom, ktoré prekročil ako k Bohu tak k človeku. Žrak anjelov spočíval na Korneliuvi, lebo im bol označený za jedného z tých, čo majú zdediť spasenie. A nenechali si almužny a modlitby Korneliuva iba pre seba, ponáhali sa povedať to prorokom a žalmistom, ktorí prorokovali o obrátení poohan ... a oznámili im, že sa toto veľké dieľo už započalo v obrátení etiopského eunúcha a rímskeho stotníka. Ale tým sa to nekončí, lebo okrem ich správ o tom, čo je nového v Cezarei, medzi pamätnými kníhmi bola aj jedna s vyzláteným menom Kornelius so všetkými jeho modlitbami a almužnami — dátum, miesto, čas, okolnosti ... Pamätné knihy sú v nebestach vedené s takou starostlivosťou preto, lebo sa tam zaznačí aj mnohé z toho, čo sa na zemi prehliada. A tieto objemné zväzky ležia otvorené pred Božím trónom kvôli pamäti i poučeniu anjelov i radosti všetkých, čo už sú spasení.

Ale teraz to hľavne — ako je to s tvojimi i mojimi pamätnými dňami, ako s modlitbami a almužnami? Ako s našim postením a zavretými dvermi, aby sme mohli tu a tam pretrvať po celý deň na nerušených modlitbách. Či už niekedy bo-

la radosť v nebesiach nad tvojimi a mojimi modlitbami a almužnami? Skutočná radosť medzi anjelmi a svätými Božími?

Modlime sa viacej, rozdávajme väčšmi, nech sa rozmnoží radosť Božích anjelov a svätých, ktorí nás majú na pamäti a čakajú na nové správy o nás v ne-

Ale čo aký to bol muž modlitby a almužien a s pamiatkou v nebesiach, musel sa Kornelius ešte veľa učiť. Ešte stále boli tie najlepšie veci pred ním. Ešte mal len spoznať Krista. A tažkosti, ktoré mal prekonáť na ceste k Nemu — o tých jednoducho nemáme predstavu. Až budete čítať knihu Skutkov tak, ako túto jedinečnú knihu číta sotva jeden z tisíc, potom naozaj spoznáte, cez čo všetko musel stotník prejsť než sa stal z neho kresťan. A čím mali prejsť aj apoštolovia sami, než sa odhodlali vôbec začať sa bližšie zapodievať takým nečistým tvorom, akým bol Kornelius v ich očiach.

Bolo to na pravé poludnie v Joppe, hneď na druhý deň po tom, čo anjel navštívil Kornelia. A Peter, rovnako ako stotník, bol hlboko pohŕaný do modlitby. A bolo mu dané videnie, ako hovorí Písmo, a v tom videní videl nebe otvorené a akási nádoba v podobe veľkého obrusu uviazaného na štyri rohy zostupovala naň. A v nej boli všelijaké štvornožné zvieratá zemskej i divá zveri i zemeplazy i nebeské vtáctvo. A prehovoril k nemu hlas, vstaň, Peter, bi a jedz! A Peter povedal, nijakým činom, Pane, lebo som nikdy nejedol ničoho obecného alebo nečistého. A hlas mu zase podráhú povedal, to, čo Boh očistil, ty nemaj za nečisté. A sotva bol obrus od neho vytiahnutý späť do neba, traja Korneliuvi služovia zaklopali na dvere kožuľaha a opýtali sa, či tu býva istý Šimon Peter. A keď Peter videl tých troch mužov a počul o Korneliuvi, ihned pochopil ono nebeské videnie. A videnie bolo toto: Kornelius a všetci jeho domáci služovia a všetci Rimania, dobrí i zli, a všetky ostatné národy na tvári zeme, pravdaže všetko ľudstvo, okrem Židov, bolo v Petrových očiach jednou nevydarenou chasou. Tak ako v očiach nejedného z nás, čo hádzeme do jedného vreca, či na štyroch rohoch poviazaného obrusu tak mnoho „iných“. Celé denominácie sa nachádzajú v tomto obruse, skupiny, ktoré zastávajú iné názory než sú naše, prejavujú svoju totožnosť, ambicie a záujmy, na našu nevôle.

Zmenilo by to celé twoje srdce i život ešte dnes, keby si vzal obrus so štyrimi rohmi, pero a atrament a napísal mená národností, cirkví, denominácií a kazateľov i spoluobčanov a susedov, ktorých nemáš rád. Vezmi všetky ich mená do svojho nečistého obrusu a povedz Pánovi: „Nie tak, Pane, nemôžem o nich zmýšľať dobre, hovoríš dobré, ani sa o to nepokúsim.“ Ak tak prehovoríš, ak vyvedies na svetlo všetky zlé veci, ktoré máš na srdci, nadobudneš o sebe taký obraz, že naň nikdy nezabudneš. A bude ti odmenou — a nieto lepšej odmenou —, že ako Peter aj ty vyznáš jedného dňa: Vpravde poznávam, že Boh nehladí na osobu, ale že v každom národe a cirkevi a denominácii a medzi tými, o ktorých som zmýšľal ako o nečistých zvieratách a divej zveri a zemeplazoch, má Boh takých, čo sa Ho boja a činia spravodlivosť a sú príjemní Jemu.

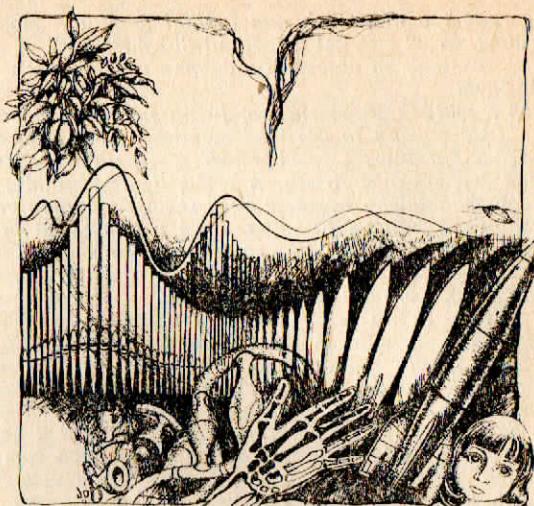
A potom to vystúpi na pamäť pred Bohom — úplná zmena a ušľachtilá premena twojej myсли a srca. Lebo budeš pred Bohom úplne zajatý tou láskou, ktorá sa nenadúva, nemyslí zlého, všetko verí, všetkého sa nadeje. A teraz zostáva viera, nádej, láska; ale najväčšia z nich je láska. To, hľa, sú niektoré lekcie, ktoré by sme si mali zobrať k srdcu z príbehu Kornelia, rímskeho stotníka.

spr. —mk

◎ Sú len dva druhy ľudí, ktorých môžeme nazvať rozumnými: Tí, ktorí slúžia Bohu z celého srdca, pretože Ho poznajú a tí, ktorí Ho hľadajú celým svojím srdcom, pretože Ho nepoznajú.

Pascal

PROJEKT 2000

*Na obloky našich generácií
zaklopal rok 2000*

*Pravda, nedovidíme ani na kontúry
dneška*

a predsa sa pýtame:

Akýže to bude prelom storočia?

*Kdesi som čítal
o Projekte 2000*

*Technika bude na najvyššom stupni
S dnešnými počítačmi sa budú hrať
ešte malé deti*

*Veda prebáda prieťasti
nepoznaných tajov*

*Medicína si azda poradí
so zákernými metlami ľudstva*

*Kultúra sa vyšplhá do nebetyčných
výšav*

*Ibaže nikde som nečítal
kde sa podejú raketové tiene
azda už nad desiatimi svetmi
ako je nás*

*Nikde sa nehovorí
o dusivých atmosférach súdnych sieni
o pláči nevinne opustených detí*

*o násilne predčasne odchádzajúcich
o bolestiach ľudského srdca
ktorému na západistí rinčia
okovy hriechu*

*Na prahu roku 2000
nás oslovouje Pán Ježiš Kristus:
„Podte ku mne, ... obtiažení ...
a nájdete pokoj svojim dušiam“*

*Hovoríme o Projekte 2000
a je to PROJEKT 1*

*Hovoríme o Projekte 2000
a bojíme sa
či ráno vstaneme do nového dňa
a nemôžeme nepovedať
o zmierení s Bohom
o možnostiach nového života
ktorý sa nepočíta
ani na tisícročia*

*Hovoríme o Projekte 2000
A je to Projekt Božej lásky*

Prosíme:

*— Otvorte srdcia pre Krista!
Pretože ON je nás POKOJ
Pretože budúcnosť má človek pokoja*

jk

NÁVŠTĚVA VE WIEDENESTU

Na pozvání bratrských sborů v NSR jsme navštívili konferenci v Misijsním domě a biblické škole ve Wiedenestu a některé okolní sbory.

Chtěli bychom naše čtenáře informovat o historii a současnosti tohoto nevšedního díla v rámci bratrského hnutí.

Biblická škola byla založena v roce 1905 v Berlíně. Bezprostředním podnětem k tomu bylo velké probuzení v tehdejším carském Rusku, na kterém měli nezanedbatelný podíl i bratři z Německa (zejména ve spojení s br. Dr. Baedekerem). Tehdy se projevila naléhavá potřeba služby nově obráceným bratřím a sestrám pocházejícím většinou z ortodoxní církve, kteří toužili žít způsobem, který by co nejvíce odpovídal biblické zvěsti. A protože k tomu tenkrát přímo v Rusku nebyla možnost, založili bratři v Berlíně školu, v níž se bratři z Ruska a později z řady dalších států učili znát základní biblické pravdy, potřebné pro praktický život.

V roce 1919 zakoupili bratři v Oberberglandu ve vesnici Wiedenest (dnes součást města Bergneustadt) starou usedlost s hospodou a tam se Biblická škola přestěhovala. Zde je také dodnes. Z původní usedlosti mezičím vyrostl celý areál. Po válce v roce 1952 se k Biblické škole přidružil misijní dům, ve kterém se připravují bratři a sestry k misijní práci téměř ve všech kontinentech (s výjimkou Austrálie).

Cílem misijního úsilí je vznik nových sborů a růst sborů existujících tak, aby byly nezávislé a schopné existence i po odchodu misijních pracovníků.

Misionáře vysílají a vydržují jednotlivé sbory, jimž jsou také misionáři zodpovědní za svou činnost. Misijní dům sám je nevysílá, plní pouze funkci pomocníka a zprostředkovatele.

Práce misijního domu je sice mezidenominačního charakteru (zejména spolupráce s baptisty), je však vázána na zásady bratrského hnutí:

- 1) bezvýhradná věrnost slovu Bible,
- 2) církev je chápána jako tělo Kristovo ve smyslu Nového zákona,
- 3) naplnění evangelizačně-misijního poslání,
- 4) služba v živém očekávání příchodu Krista pro svou církev (parusie).

Práce v misijním díle je náročná a je třeba se k ní řádně připravit. Bratři sami o tom uvádějí:

„Požadavky na mnohostrannou misijní službu rostou. Požaduje se schopnost týmové práce, fyzická a zvláště psychická schopnost trvale žít v tropech právě tak jako teologické, biblické i odborné vzdělání. Živá víra v Pána Ježíše je při tom základní předpoklad. Chápeme tím znovuzrození v Duchu svatém, život následování a obecenství ve sborech. Patří k tomu také vnitřní osobní ujištění misionáře o jeho poslání a potvrzení vysílačicím odpovědným sborem. Na tomto základě jsme povoláni ke společné činnosti v tomto světě a máme se připojit svým dílem k celku světové misie v naší době.“

K význačným osobnostem, které vedly tuto školu, patří Christoph Köhler, Johannes Warns a Erich Sauer.

V současné době se ve škole učí kolem 90 žáků ročně, o které peče asi 30 pracovníků (učitelů a technického personálu). Škola je internátní, je vybavena moderními učebními pomůckami a vlastní knihovnou s 15 000 svazky. Na škole se připravují nejen budoucí misionáři, ale také pracovníci pro sborovou práci a to nejen jako uvolnění pracovníci, ale i při občanském zaměstnání. Výuka je jeden, dva nebo tři roky.

Návštěva konference ve Wiedenestu, která představuje každoroční vyvrcholení činnosti biblické školy spojené se slavnostním vysíláním misijních pracovníků, je opravdu výrazným a nevšedním zážitkem. Vše zde připomíná misijní zaměření a poslání církve. Jsou zde pokaždé přítomni pracovníci misie, bratři a sestry, kteří jsou na krátkodobém pobytu své dovolené ve vlasti. Ti zde podávají zprávy o své činnosti, doplněné diaopozitivy a dokonce videozáznamy. Člověk musí chtě nechtě obdivovat životní rozhodnutí těch, kteří se z vděčnosti a z lásky k Pánu vzdali možnosti vést pohodlný a nezávazný život, vzdali se svých sociálních vymožeností, kariéry a životních jistot proto, aby pomohli potřebným a to jak svědeckým o Spasiteli, tak i v jejich vezdejších potřebách, bez ohledu na své zdraví a nebezpečí života.

Misijní práce je velmi různorodá. Je svědeckým o mnohostrannosti a přitom současně o podivuhodné jednotě církve. Zahnuje práci mezi Indiány kmene Timbira, Oiampi, Pacaas a Gavario v pralesích v povodí Amazonky, ale také v pěších zónách západních velkoměst, mezi obyvateli chudobého Nepálu, trpícími leprou či mezi obyvateli průmyslově rozvinutého Japonska, švanými nedostatkem času, mezi černochy v Tanzanii a Nigerii, mezi mohamedány v Pakistánu právě tak jako mezi ničemu nevěřícími Francouzi či formálně věřícími Italy a Španěly. Měli jsme možnost vidět na obrázcích mnohotvarost křesťanských shromáždění. Někdy seděli lidé na zemi, jinde měli exotické šaty či nezvyklé hudební nástroje. Prostředí, v nichž jsou poslové evangelia postaveni, jsou rozdílná, liší se přístupy k lidem s ohledem na jejich kulturní a životní úroveň, světový názor i národní mentalitu. Jedno však má tato práce společné — misijní pracovník musí opustit svůj navýklý životní stereotyp a jít k lidem — do jejich světa, musí se stát jedním z nich (samozřejmě v tom kladném smyslu) a tam se osvědčit jako učedník Páně v jejich poměrech. Teprve pak má jeho svědecký váhu i přitažlivost. A to platí všude. Nejen v daleké cizině, ale i u nás doma.

Nezapomenutelným zážitkem byla společná Památka Páně při konferenci. Modlitby a chvalořečení tam zazněly v celé řadě jazyků — kromě němčiny také anglicky, holandsky, maďarsky, rumunsky, italsky a také i česky a slovensky — jako předchut oné slavné nové písni: „Vykoupil nás Bohu krví svou ze všelikého pokolení a jazyku a lidu i národu...“ (Zj 5,9).

V průběhu pobytu jsme navštívili několik shromáždění v okolí Bergneustadtu — sbor v Gummersbachu a v Kierspe. Kromě toho jsme mohli během svého pobytu navštívit několik pozoruhodných zařízení ve správě bratrských sborů (nebo těch, na nichž se podílejí). Bylo to Křesťanské nakladatelství v Dillenburgu (zde byly vydány naše zpěvníky Píseň nového života a dále Biblické panoráma, dále křesťanský domov důchodců v Lützenu, rekreační středisko v Rehe a nahradací studio „Evangelium-Rundfunk“ ve Wetzlaru. Všude jsme se setkali s bratrským přijetím a s pozdravy věřícím i v naší zemi, které bychom rádi i touto cestou vyřídili.

— — —

Z osobních setkání a rozhovorů mne zvlášť zaujaly dvě oblasti misie:

Ta první byla v Brazílii, mezi primitivními Indiány kmene Oiampi, žijícími v pralese a živícími se lovem a sběrem plodin. Není to snadné se k nim dostat. Tito lidé s kulturou doby kamenné prožívají své první kontakty s civilizací a jejími „vymoženostmi“. Znamenají však pro ně spíš prokletí než pomoc, protože první vlna civilizace s sebou přináší téměř vždy zlé zkušenosti — alkohol, nevhodný prodej cenných věcí za bezcenné cety a různé formy bezohledného vykořisťování. Chce-li misionář žít mezi nimi, čeká ho nelehký úkol. Předně nezná jejich řeč — tu se musí nejprve naučit. A přitom musí získat tolik důvěry, aby mu dovolili usadit se v jejich vesnicce. Pak nastává mravenčí nesnadná práce. Musí žít pro ně, být jim vždy ochoten pomoci v jejich problémech, léčit rány způsobené jaguáry či vyplývající z jejich primitivního způsobu života bez základních hygienických znalostí a návyků, sdílet jejich nouzi a osudu. Indiáni

musí jasné poznat, že tito běloši mezi nimi jsou zcela jiní než ti, se kterými se setkávají při svých obchodech. Teprve pak je možno jim vysvětlovat, proč jsou jiní a co je vede k tomu, že žijí mezi nimi — účinně sloužit evangeliem k jejich spásě.

Indiány je třeba na civilizaci připravovat, aby nebyli zaskočeni. Je třeba, aby uměli číst, aby dovedli posoudit, co je dobré a aby znali nástrahy, které jim hrozí, aby se nestali obětí těch, kdo ve srovnání s nimi mají mnohem vyšší kulturní úroveň a vyšší schopnosti, ale málodky vůli a zájem na jejich prospečnu. Je potřebitelné, že tito Indiáni mají snahu po poznání nových věcí, chtějí se učit číst a psát, a že se tak vytváří vztah důvěry, která se stává základem pro zvést evangelia.

Druhá oblast, která mne zaujala, byla zpráva o situaci v Jižní Koreji. Všeobecně se hodně mluví o velkém probuzení, které tam je, o tisícových sborech a o stovkách obrácení. Proto jsem se se zájmem ptal sestry Johannu Malpricht, která žije jako diakonka již dlouhá léta v této zemi podle zásad bratrského hnutí přímo uprostřed korejského obyvatelstva, jak to tam prožívají oni.

Její zpráva se poněkud lišila od zpráv, které u nás běžně slýcháme. Potvrdila, že mezi Korejci skutečně existuje neobvyklý zájem o evangelium. Zřejmě to souvisí s nejistou existencí obyvatel Jižní Koreje. Lidé hladovějí po zvěsti evangelia a očekávají pomoc od Boha (jak tomu bylo ve Sk 10). Záleží však nesmírně na tom, aby se dověděli čisté evangelium. Přijdou-li kazatelé a pastoři, kteří učí nebiblickým zásadám (např. že křesťanem se člověk stane, když se dá pokříti, anebo že křesťanem je ten, kdo činí dobré skutky), pak se tyto zásady velmi rychle šíří, jde ale o křesťanství zdeformované, více či méně vzdálené biblickým pravdám.

Negativně působí i to, že jsou nedostatečné kontakty mezi domorodým obyvatelstvem (a tedy i křesťany) a cizinci. Američtí křesťané žijí povětšinou v amerických sídlištích a korejští křesťané jsou v praktickém životě odkázáni sami na sebe. Značně se projevuje vliv kulturních tradic a náboženských zvyků. Při obrácení často nedochází k úplnému rozchodu s tím, co není v souladu s biblickými zásadami. To se projevuje už v rodinném životě. Neženatý muž má menší hodnotu než ženatý a plnoprávným člověkem se stane teprve příchodem dětí. Narodí-li se chlapec, je to důvod k velké slávě, naproti tomu narození děvčete nikomu radost nepůsobí. Děti při svatbě neopouští rodiče, ale přivedené snachy se stávají téměř doslova otrokyněmi svých tchyní. Ve sborech jsou lidé, kteří nejen že nosí, ale dokonce i vyrábějí talismany. V místnostech, přilehlých k sálům, kde se křesťané shromažďují, se místy praktikuje akupunktura, při níž vpichované jehly nejsou považovány jen za léčebný prostředek, ale za mystické „antény nebeských mocí“. To vše jsou věci, které s biblickým učením jsou v zásadním rozporu.

To je druhá strana mince, dokazující to, že všude tam, kde se vylila Boží milost, je zároveň v činnosti i Boží nepřítel, který usiluje udusit Boží dílo. K radošosti, kterou můžeme mít z Božího díla v této zemi tedy přistupuje i nutnost a odpovědnost napomáhat k tomu, aby obrácení byla skutečná a úplná, aby nedocházelo ke smíšení evangelia s lidskou tradicí, ze kterého by si každý mohl vybrat to, co mu vyhovuje.

Život misijních pracovníků je pro nás v určitém smyslu exotický. Žijí ve zcela jiných podmínkách než my. A ani nejde o to, abychom kopírovali jejich způsoby práce. Ale přesto je zde mnoho společného, co platí i pro nás. Je tu „něco“, co nás nutí klást si otázky: Jsem ochoten z vděčnosti a z lásky k Pánu Ježíši vzdát se svých osobních ambicí a cílů? Chci jít a sloužit Jemu i bližním? Dovedu se přiblížit k lidem, „naučit se jejich řeč“, aby nás pochopili, anebo setrvávám v naučených „biblických“ hrážích, kterým už dnes nikdo nerozumí? Mohou lidé kolem mne poznat, že jsem jiný, než ostatní? Je moje zvést čisté evangelium, anebo je v ní příměs lidských názorů na Boha a na vztah k Němu?

Záleží mi na tom, aby nově obrácení lidé rostli „do obrazu Krista?“ To „něco“, co nás nutí klást si podobné otázky a hledat na ně odpověď, je poslání Páně nám všem: „A budete mi svědkové ... až do posledních končin země.“ Hledejme poctivě odpověď na tyto otázky. Pak naše křesťanství nebude „konzumní“ a povrchní, ale stane se Boží mocí, která se projevuje i v slabosti a nedokonalosti. tp

Vlak ju unášal z miest, kde viselo svojej cesty! Našla belavý dom. Priví vo vzduchu nezniesiteľné napätie. Z talo ju v ňom ľaskavé objatie Spasiteľa a milujúcich bratov a sestier. Konečne sa jej po čase v ňom opäť zableskol lúč naozajstnej lásky. Nikdy nezabudne na tú noc ... Na noc, keď v tichom pláči srdcom rozprávala svoju Bohu všetky bolesti duše. Keď cítila, že nie je sama. Keď ju držal za ruku Pán Ježiš. Nikdy nezabudne na novú nádej, na obrovský prúd novej sily, ktorý ju zdvíhol zo zeme. Nikdy nezabudne na nebeskú atmosféru belavého domu. Tam ju viedla Božia cesta. Tam uvidela Pána a radovala sa... —míriam

**Hriech je súdený nie podľa toho,
ako ho vidíme my, ale podľa
toho, ako ho vidí Boh.**

**Odpustiť a zabudnúť prestúpenia
bližných je ďaleko lepšie, ako
ich pripomínať a spomínať.**

**Nikdy nie je bez nádeje ten, kto
svoju nádej vložil v Bohu.**

Minule sme si povedali, že dva grécke výrazy SARX a SÓMA, ktoré sa v našich prekladoch Písma uvádzajú jedným slovom TELO, veľmi úzko spolu súvisia, poukazujú na našu ľudskú prirodzenosť na tomto svete, avšak túto skutočnosť vidia a osvetľujú z veľmi odlišných hľadisek. Pokiaľ tieto hľadiská nerozlišujeme, nechápeme ani myšlienky vložené do biblického textu. Obsahové rozlišenie týchto pojmov je pre čitateľov Písma veľmi dôležité.

Dnes sa teda budeba zaoberať pojmom SARX. Toto slovo sa v NZ vyskytuje celkom 147krát (sóma 142krát). Starozákonny ekvivalent basar má široké pole významov podobne, ako sarx: od doslovného „mäso“, potom „telo“ až po „človek, osobnosť“.

1. Sarx znamená mäso v doslovnom zmysle

— „Dotýkajte sa ma a vidzte, lebo duch nemá tela a kosti ...“ (Lk 24,39). V ekumen. stojí „duch priece nemá maso a kosti“.

Naše fyzické telo sa skladá z mäsa, ktoré obaluje kosti. Pán Ježiš, ktorý tieto slová povedal, mal už oslávené telo a týmito slovami zdôraznil, že nie je „duchom“ podľa ľudských predstáv, ale vzkrieseným človekom.

2. Sarx ako naša telesná schránka

— „... ani jeho telo že nevidelo porušenia“ (Sk 2,31).

— „... tak zvaná obriezka na tele, učinená rukou“ (Ef 2,11).

Obriezka bola učinená na „máse“ tela, na telesnej schránke.

— „... ktorí nevideli mojej tvári v tele“ (Ko 2,1). Ekumen. preklad znie: „kteří mne ani osobně neznali“. Sarx znamená podobu tela, podobu človeka.

— „A viete, že som vám tam prv pre slabost tela zvestoval evanjelium“ (Ga 4,13). Opäť ekumen.: „Vite, že jsem byl nemocen ...“ Sarx môže byť nemocné, podobne ako soma.

— „A veľké je tajomstvo pobožnosti: Boh zjavený v tele“ (1Tm 3,16).

Boh prijal podobu, telesnú schránku.

2.1. Telo a duch človeka

— „... vydať takého satanovi na záhubu tela, aby bol duch spasený v deň Pána Ježiša“ (1K 5,5).

— „... očistíme sa od každého poškvrnenia tela i ducha ...“ (2K 7,1).

— „Lebo ak som aj telom neprítomný, ale som duchom s vami“ (Ko 2,5).

— „Lebo na to sa i mŕtvym kázalo evanjelium, aby boli súdení podľa ľudu v tele a žili podľa Boha v duchu“ (1Pt 4,6). Z týchto veršov vyplýva, že sarx bolo použité i pre telo ako jednu z troch zložiek človeka podobne ako v prípade slova sóma.

3. Sarx ako osobnosť človeka

— „A keby neboli zkrátené tie dni, nebolo by zachránené niktoré telo“ (Mt 24,22).

— „... a každé telo uvidí spasenie Božie“ (Lk 3,6) — ekum. „každý tvor“.

— „A on, to Slovo, sa stalo telom ...“ (J 1,14).

— „... ako si mu dal moc nad každým telom“ (J 17,2).

Výrazom sarx sa označuje človek ako bytosť žijúca na tomto svete. Pre tento zmysel sa sóma nepoužívalo.

4. Sarx vyjadruje ľudský, pozemský pôvod a život

— „Čo teda povíeme o Abrahámovi, o svojom praoctovi, že čo našiel podľa tela?“ (R 4,1).

— „Lebo to, čo bolo nemožné zákonom, nakoľko bol slabý skrzesi telo, to vykonal Boh pošlúc Syna v podobnosti tela hriechu a pričinou hriechu a odsúdil hriech v tele“ (R 8,3). V tomto verši je trikrát uvedené slovo sarx:

— zákonom bol slabý skrzesi telo — v ekumen. „pro ľudskou slabosť“,

— Pán Ježiš mal telo podobné telu hriechu — ekumen. „v tle, ako má hříšný človek“, — odsúdil hriech v tele — ekumen. „na ľudskom tele“.

Telo Pána Ježiša bolo bez hriechu, preto „podobné“ ľudskému telu. Naše telo je hříšne, hriech v ňom prebýva. Boží Syn na Golgotě niesol hriech sveta a pretože odplatal za hriech — je smrť, túto odplatu za hriech sveta zniesol smrťou v ľudskom tele.

Pre označenie príbuzných Písma používa výrazu sarx (podľa tela), napr. R 9,3,8. Izrael „podľa tela“, t. j. ktorých rodičia patrili k pokoleniu izraelskému (1K 10,18).

— „Lebo pravda chodíme v tele, ale nebojujeme podľa tela“ (2K 10,3). Zrozumiteľnejší je preklad ekumen.: „Jsme ovšem lenom ľudé, ale svýj zápas nevedeme po ľudskej.“

— „Ale ak práve žiť v tele mi je na úžitok práce ...“ (Fp 1,22). Žiť v tele znamená v ľudských podmienkach, s určitým obmedzením, ale je to potrebné pre službu vykúpeným. V tomto zmysle sarx neznamená niečo morálne závadné, hříšne, iba to, že ide o život v tomto našom ľudskom tele.

5. Sarx vo význame tela a krv

Vo veršoch 1K 15,50; Ga 1,16; Ef 6,12; Mt 16,17; Žd 2,14; J 1,13 je sarx spojené s „krvou“. Je v tom vyjadrená pozemská slabosť ľudu, niečo, čo je zemské v protiklade k moci a sláve Božej. Pán Ježiš sa tiež stal podobným ľudom, prijal „telo a krv“. Ale On súčasne bol aj pravým Bohom, pri ktorom nebolo porušenie.

6. Sarx ako nejvýčši nepriateľ Ducha

Teraz prichádzame k specifickému použitiu slova sarx, ako ho nachádzame v listoch apoštola Pavla.

a) Život v tele (sarx) je pravým **opakom života v Duchu**. Preto píše Rimanom: „A tí, ktorí sú v tele, nemôžu sa ľubíť Bohu, ale vy nie ste v tele, ale v duchu, akže Duch Boží prebýva vo vás“ (8,8-9). (Pozn.: iné preklady správne majú „ale v Duchu“, nie v našom duchu s malým „d“). Neveriaci žije v tele, telesne, ale ten, kdo je znovuzrozený, ukrižoval svoje telo (sarx) s jeho väčšinami (Ga 5,24) a necháva sa viesť Svätým Duchom, žije v Duchu.

b) Život v tele (sarx) znamená byť **predaným pod hriech** (R 7,14). To už nie je otázkou „mäsa“, ani tela ako schránky ducha a duše, ale sarx sa vzťahuje na tú časť našej osobnosti, ktorá nás tiahne k hriechu. Je to hříšna prirodzenosť, naše staré JA. Kto je týmto telom ovládaný, podlieha moci hriechu.

c) Telo je veľkým **nepriateľom kresťanského života**. V sarx neprebýva nič dobré (R 7,18). A tu je veľký rozdiel medzi soma a sarx. Soma môže byť nástrojom v Božích rukách, na soma sa zjavuje život Kristov, soma je nástrojom Duha Svätého, jeho chrámom, ale vôbec nie sarx ako stará prirodzenosť. Tá sa nedá polepšiť, musí byť mŕtvana a ani nebude vzkriesená. Hříšna prirodzenosť zostane po smrti telesnej schránky a jej premenenia na prach navždy na tejto zemi a bude zničená spolu s nebesami a zemou pred uskutočnením súdu pri veľkom bielom tróne (Zj 20,11).

d) Z tela (sarx) **vychádzajú žiadosti**, ktoré sú v rozpore s vedením Ducha. Skutky sarxa sa dotýkajú nielen údov tela (soma), ako je cudzoložstvo, smilstvo, nečistota, ale i duše — nestudotosť, žiarlenie, zvady, závisť, opilstvá, hodovania, a ducha — modloslužba, čarodejstvo, rôznice, sekty a podobne (Ga 5,16n). Keď si tieto verše prečítame v novom preklade (ako sme sa o ňom zmienili minule), že z „mäsa“ pochádzajú tieto skutky, lebo „mäso“ žiada proti Duchu, potom sa

nás to musí hlboko dočkňúť ako prejav necitlivosti a neúcty k Božiemu Slovu. Žiadny čitateľ si nebude vedieť predstaviť, že z hmotnej substancie, ktorá obaluje naše kosti, pochádzajú uvedené skutky, alebo že toto „mäso“ sa Bohu protivi. Veď naše svaly vykonávajú pokyny, ktoré dostávajú z iného centra našej bytosť, „zo srdca“, ako o tom povedal sám Pán.

e) Sarx je teda **mocou, ktorá sa zmocňuje celého človeka**, jeho tela, duše i ducha. Taký človek chodí „podľa tela“ (R 8,5,12,13), t. j. podľa pravidla, ktorým sa riadi pri rozhodovaní. Táto moc ho neovláda bez jeho súhlasu, ale práve prostredníctvom tohto jeho súhlasu. Sarx je tu niečim, čo nie je s človekom totožné, ale čo presahuje rozmyry a sily jednotlivého človeka, je to mocná a pôsobivá sféra, v ktorej človek uviazol a ktorou je podrobéný, zvieraný a určovaný. „Byť v tele“ je inak chápane ako „mať telo“: Tu nie je napísané, že človek má „sarx“ ako jednu zložku svojej bytosť, ale človek „je v sarx“, je v tejto moci, v tejto oblasti. V tejto oblasti sarx prebýva hriech (R 7,20). Hriech a sarx sú veľmi tesne spojené, zmýšľanie sarxa smeruje k smrти (R 8,6). Sarx je svojou podstatou smrteľná a pretože ovláda i telo (soma), potom naše telo je tiež smrteľné.

Kedž zhrnieme naše úvahy o oboch slovách týkajúcich sa tela, poznali sme, že niektoré významy sú specifické pre dané slovo, iné sú uvádzané obidvomi slovami.

Telo ako jedna zložka osobnosti	soma	sarx
Telo smrti, telo hriechu	soma	—
Telo, ktoré bude vzkriesené	soma	—
Telo ako celá osobnosť človeka	—	sarx
Telo ako hmotná substancia človeka	soma	sarx
Telo ako mäso, obal kostí	—	sarx
Telo v spojení s krvou ako ľudská prirodzenosť	—	sarx
Telo ako nositeľ životných funkcií	soma	—
Telo Pána Ježiša Krista	soma	sarx
Pribudzenstvo podľa tela	—	sarx
Cirkev ako telo Kristovo	soma	—
Telesnosť ako hříšna prirodzenosť	—	sarx

Túžime po tom, aby aj toto stručné nahliadnutie do významu slova „telo“ nám odkrylo ďalšie krásy Božieho Slova nám k úžitku a Pánovi k oslavie.

—jos

Z uvedených slabiek sestav sedm miest v Izraeli:

M	1M 25,2
M x	Joz 15,41
M . x . . .	Iz 2,4
M . . x . .	1M 6,8
M . . . x .	4M 11,5
M x	1Kr 22,8
— za — za.	

Doplňovačka:

○ Je bezpochyby, že nie je dobro bez poznania Boha a šťastie
sme len do tej miery, do akej sa k Nemу blížime, pričom vrcholné
šťastie je poznat Ho s istotou.

Jak velice miluješ lidi! Všickni svatí jeho jsou v ruce tvé, oni také přivinuli se k nohám tvým, vezmouť prospěch z výmluvnosti tvých (5M 33,3). Tento verš z Deuteronomia je nevelký rozsahem, avšak má bohatý obsah. Je v něm ukryto čtvero vzácných skutečností.

1) Přenesimná láska. Mojžíš během sto dvaceti let svého dlouhého života jistě zakusil mnoho Boží lásky, ať už to bylo v děství, kdy byl předivně zachován při životě (2M 2,1-10), nebo když odrostl (Žd 11,24-28), i později, když si ho Bůh vyvolil za mocný nástroj ve Své ruce a za vůdce národa Izraelského (2M 14,13-14). Kdyby za první větu našeho textu nebyl vykřičník, byla by to otázka: Jak velice miluješ lidi? Odpověď bychom našel u J 3,16 a u Jr 31,3: ... tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozého dal, aby každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný. Milováním věčným miluji tě, pročež ustanoven činím tobě milosrdenství. Tuto nezměrnou Boží lásku si smíme přivlastnit i my v dnešní době, v množném i v jednotném čísle, což zní ještě důvěrněji: Dokazujet pak Bůh lásky své k nám; nebo když jsme ještě hříšníci byli, **Kristus umřel za nás (R 5,8)**. Věrnát jest tato řeč a všelijak oblíbení hodná, že Kristus Ježíš přišel na svět, aby hříšné spasil z nichž já **prvním jsem** (1Tm 1,15). Tato první skutečnost je velmi potěšující, ale i zavazující: Nejmilejší, poněvadž tak miloval nás Bůh, i myt máme jedni druhé milovati (J 4,11).

2) Všickni svatí jeho jsou v ruce tvé ... Co to znamená, být v ruce Boží? Pán Ježíš to vysvětluje u J 10,28-30: A jáž život věčný dávám jim, a nezahynout na věky, aniž jich kdo vytrhne z ruky mé. Otec můj, který mi je dal, větší jest nade všecky, a žádný jich nemůže vytrhnouti z ruky Otce mého. Já a Otec jedno jsme. Být v Boží ruce znamená být v absolutním bezpečí. Bůh jest naše útočiště i síla, ve všelijakém soužení pomoc vždy hotová (Ž 48,2).

Ezau vytáhl proti svému bratu Jákobovi se čtyřmi stovkami mužů (1M 33,1). A koho měl s sebou Jákob? A aj, Hopsodin stál nad ním a řekl: ...A aj, já jsem s tebou, a ostříhati tě budu, kamžkoli půjdeš, a přivedu tě zase do této země; nebo neopustím tebe, až i učiním, což jsem mluvil tobě (1M 28,13-15). A Jákob zažil blahodárnost Boží ochrany, Ezauova nenávist se proměnila v lásku, jeho meč zůstal v klidu a místo bratrovražedného boje přišly slzy a bratrské objetí s polibkem (1M 33,4). I služebník Elizej měl možnost přesvědčit se o ochraně ruky Boží: I modil se Elizej a řekl: Ó Hopsodine, otevři, prosím, oči jeho, aby viděl. A tak otevřel Hopsodin oči služebníka toho, a viděl, a aj, hora ta plná koňů, a vozové ohniví okolo Elizea ... (2Kr 6,15-18). Ano. Vojensky se klade anděl Hopsodinův okolo těch, kteří se ho bojí, a zastává jich (Ž 34,8). V Boží ruce je dobré vidět, i když někdy trestá. O tom se přesvědčil i král David, když řekl Gádovi: Úzkostmi sevřín jsem náramně: nechaf, prosím, upadneme v ruku Hopsodinovu, neboť jsou mnohá slitování jeho, jedině ať v ruce lidské neupadám (2S 24,14). Být v Boží ruce je jednou z nejskvělejších výsad dítka Božího. Byť

se mi dostalo jítí přes údoli stínu smrti, nebudu se báti zlého, neboť ty se mnou jsi (Ž 23,4).

3) ...oni také přivinuli se k nohám tvým ... Jak dobré je u nohou našeho Pána! Kde by nám mohlo být lépe? O tom se přesvědčila i Maria, sestra Marty a Lazara. Její trojí přivinutí se k nohám Pánovým má i trojí krásný duchovní význam a je příkladem i nám:

1) Maria seděla u nohou Pána, aby naslouchala Jeho slovům (L 10,39).
2) Marie padla k nohám Pána, aby s Ním rozmlovala: „Ale Maria, když tam přišla, kdež byl Ježíš, uzřevši jej, padla k nohám jeho, řkoucí jemu: Pane, bys ty byl zde, bratr můj byl by neumřel“ (J 11,32).

3) Maria se sklonila k nohám Pánovým, aby Ho uctila: „Maria pak vzavši libru masti drahé z nardu výborného, pomazala noh Ježíšových, a vytřela vlasy svými nohy jeho. I naplněn jest dům vůni té masti“ (J 12,3). Stejně má být i naše pobývání u nohou našeho drahého Pána: Abychom se těšili Božím Slovem, abychom co nejčastěji s Ním rozmlovali, ve svém pokojku i ve shromáždění, a abychom Mu přinášeli oběti, které On miluje, ovoce našich rtů, abychom Ho tak co nejvíce oslavovali, velebili a Jemu děkovali, neboť On je toho hoden. Budíž ctěn a chválen Ty, Jezu, sám“ (PNŽ č. 337).

4) ...vezmouť prospěch z výmluvnosti tvých. Maria u nohou Pánových nesedávala zbytečně. Měla z těch tichých chvílek užitek, neboť byla pozornou posluchačkou. Pán ji za to pochválil: „Ale jednoho jest potřebí. Maria dobrou stránku vyvolila, kteráž nebude odjata od ní“ (L 10,42). I za čin lásky, kterým oslavila Pána, byla Maria pochválena: „Amen pravím vám: Kdežkoli kážou buď evangelium toto po všem světě, také i to bude praveno, co učinila tato, na památku její“ (Mt 26,7-13). Z výmluvnosti Božích vzali prospěch i mnozí jiní: Pod vlivem výmluvnosti Boha silného Balám nemohl zlořečit Izraelským, ale dobročetí (4M 24,1-9), z výmluvnosti Božích se rádoval i žalmista David: „Toho Boha silného cesta jest dokonalá, výmluvnosti Hospodinovy přečisté; onť jest štit všech, kteří doufají v něho“ (2S 22,31). „Výmluvnosti Hospodinovy jsou výmluvnosti čisté, jako stříbro v hliněné peci přehnané a sedmkrát zprubované“ (Ž 12,7). „Ó jak jsou sladké dásním mým výmluvnosti tvé, nad med ústům mým“ (Ž 119,103). Výmluvnosti Boží jsou i naší velkou radostí a požitkem. A krásná je i skutečnost, že Pán Svým výmluvnostenem naučí i Své služebníky: „Neftálím jako laň vypuštěná, vydávaje výmluvnosti krásné“ (1M 49,21); „Nebo měvse býti v tak dlouhém času mistři, opět potřebujete učeni býti prvním počátkům výmluvnosti Božích ...“ (Žd 5,12). Poslední příkázání, které nám Pán zanechal, zní: „Jdouce po všem světě, kažte evangelium všemu stvoření“ (Mk 16,15). Na tento úkol se musíme pečlivě na každý den připravovat: Ztišovat se co nejčastěji u nohou Pánových k modlitbě, k rozjímání Jeho Slova i k Jeho velebení, oslavování a vzdávání díků. Pak se nám prostřednictvím Ducha svatého dostane požehnání, že vezmemee velký prospěch z výmluvnosti Božích a prostřednictvím nás i mnozí jiní. U nohou Pánových zakoušíme nejvíce Jeho lásku a tam také se nám dostává nejjasnějšího ujištění, že v Jeho mocné ruce jsme v naprostém bezpečí: „Nebo já Hopsodin Bůh tvůj, ujal jsem tě za tvou pravici, a pravím: Neboj se, já tobě pomáhati budu“ (Iz 41,13).

—ah

— **Naša viera rastie vtedy, ak to, čo by sme chceli konáť a to, čo konáme je totožné s tým, čo by sme mali konáť pre Pána.**

PRVOROZENÝ

1K 15,20-23

Vtéto významné kapitole o zmrvýchvstání Pána Ježíše klade apoštol Pavel důraz na Pána Ježíše jako na prvorozeného. Jemu také vděčíme za zprávu o vzkříšení zesnulých věřících. Nás oddíl byl napsán do Korintu těm, kteří sice věřili ve vzkříšení Pána Ježíše, ale zamítali všeobecné vzkříšení zemřelých. Chápali to hrubě materialisticky. Avšak Pavel v citované kapitole dokládá nedodlučitelnost tělesného vzkříšení Pána Ježíše od všeobecného vzkříšení všech lidí. Proto piše: „Avšak Kristus byl vzkříšen jako první z těch, kdo zesnuli.“ (v 20) Pak dále rozepisuje a vztahuje vzkříšení z mrtvých do různých údobi: „Každý v daném pořadí: první vstal Kristus ...“ (v. 23). Slovo první (prvorozený) odvozuje apoštol ze souvislosti Starého zákona, kde byl příkaz přinést prvotiny úrody k oběti Hospodinu (3M 23,10; 4M 15,21). Darem prvotiny mělo být obrazně vyjádřeno: celá úroda, která následuje prvotinu je zasvěcena Bohu. Ku příkladu první snopku obilního lánu zobrazuje před Bohem celou úrodu. Pán Ježíš se stal částečkou veliké žně smrti. Svým zmrvýchvstáním demonstruje počátek žně života, již nikdo už nezastaví. Nyní však velká žně smrti věřících pokračuje ke konečnému vzkříšení všech zesnulých. Prvorozený z mrtvých je zde; jinak řečeno počátek vzkříšení z mrtvých je zde. Zákonitě musí následovat pokračování. Jestliže smrt nemohla Prvorozeného zadříti, nezadrží ani nás. Nás Spasitel je vskutku prvorozený z mrtvých. Ti lidé, kteří byli podle vyprávění Starého i Nového zákona vzkříšeni z mrtvých, měli znovu pozemské, smrtelné tělo, které pak znova podlehlo smrti. Vzkříšení těl podle Mt 27,52-53 bude po zmrvýchvstání našeho Pána. V tomto smyslu je nás Spasitel nazván také Prvorozeným z mrtvých (Ko 1,18; Zj 1,5). K těm, kteří Jej ve vzkříšení následují, se chová jako prvorozený k později narozeným. U Mi 2,13 čteme: „Už vytáhl ten, kdo jim bude razit cestu.“ Jméno „Prvorozený z mrtvých“ jež bylo dáno našemu Pánu, je vzácným evangeliem všem, kteří náleží Jemu — má rozeselit naše srdeč!

Ještě stále odcházejí naši drahí, které jsme milovali a stojíme často zarmoucení nad jejich rakví; moc smrti stále ještě působí. Na podkladě uvedeného poselství však můžeme vírou důvěrovat vítězné písni: „Kde je, smrti, tvé vítězství? Kde je, smrti, tvá zbraň? Chvála buď Bohu, který nám dává vítězství skrze našeho Pána Ježíše Krista!“ (1K 15,55,57).

p. zd

ALOIS ADLOF umřev, ještě mluví

Byle to v březnu právě před šedesáti lety, když odešel ke svému Pánu a Spasiteli po dlouhé nemoci bratr Alois Adlof, kazatel Jednoty českobratrské, jehož život a dila všechně vzpomínáme. Církev Kristova ztratila v něm vzácného muže nevšedních vlastností a schopností, Božího služebníka ryzího charakteru, naplněného tichosti, lásky a horlivosti. Byl jedním z našich nejschopnějších cílevědomých evangelistů, básníků a spisovatelů duchovní literatury.

Jako služebník evangelia vydával jasné svědectví o Kristu ukřižovaném a zmrvýchvstalém s upřímnou touhou po obrácení lidských duší. Z jeho vyprávění se dovidíme, že jednou navštívil básníka Adolfa Heyduka, aby i jemu řekl o Pánu Ježíši. Básník poslouchal — potom mocně pohnut vstal a polibil Adlofa na čelo. Také M. R. Štefánik již jako student a později světoznámý astronom, slyšel od něho svědectví o spasení.

Alois Adlof by zasluhoval podrobné studie, které by prošly celým jeho dílem literárním, básnickým a vzpomínkami těch, mezi nimiž se pohyboval. Vyřustal v Hořicích pod Krkonošemi v

katolické rodině, kde jej v 5 letech války. Přečkal ji šťastně i statečně a zastihla v roce 1866 válka s Prusy. Sám dožil se tak jedně ze svých největších vyprávěl o tom, jak Hořice obsadili vojáci; chodil tenkrát jako ostatní chudího a slovenského národa. Svobodná reformovaná církev se mohla přihlásit hrdě k odkazu J. A. Komenského pod názvem „Jednota českobratrská“. Vše bylo velmi krásné, radostné a požehnáne, ale přihlásily se i následky přepětí z práce v době války. Dostavila se těžká nebezpečná srdeční choroba, ohrožující jeho život. Byly vyslyšeny mnohé modlitby a Bůh pozvěd bratra na řadu let k další práci, kterou bylo nutno dokončit. Na podzim r. 1925 znovu vyšetřování. Pro mimořádně nadání studoval Adlof gymnázium v Praze, kde měl opět řadu překážek, byl nějaký čas v Německu a nakonec ve Skotsku. Zkusiv moc Boží milosti a odpusťnosti lidmi, zvláště mezi mládeží. O prázdninách v roce 1926 byl v prázdninovém tábore mezi milovaným mládím, které si ho vzalo mezi sebe a obklopli péčí a láskou, jakou si dnes nedovedeme představit. Bylo to v březnu r. 1927, kdy se náhle dostavil těžký zápal plíc ve shromáždění. Právě v této době se ukázalo, kolik lásky zasel a zanechal Zokusiv moc Boží milosti a odpusťnosti lidmi, zvláště mezi mládeží. O prázdninách v roce 1926 byl v prázdninovém tábore mezi milovaným mládím, které si ho vzalo mezi sebe a obklopli péčí a láskou, jakou si dnes nedovedeme představit. Bylo to v březnu r. 1927, kdy se náhle dostavil těžký zápal plíc ve shromáždění. Právě v této době se ukázalo, kolik lásky zasel a zanechal

Ideály a duchovní nadšení vždy mladého bratra a kazatele mluví z jeho požehnaných básní, nejmilejších písni i jeho publikární činnosti. Podat úplný obraz jeho literární práce není ani možné, protože mnohé články a bibliografie často nepodepisoval. Jeho charakteristická značka „AA“ nebyla výjimkou např. v „Mladém křesťanu“, v časopisu „Světlo“, „Betanie“, „Českobratrská rodina“ aj. Jeho „Slovo kříže“, „Biblické letopisy“, „Výklad modlitby Páně“, „Výklad epistoly k Římanům“, „Z velkého srdce“, „Přehled biblického učení“, „Cesta křesťana“, překlad a výklad Buňanova díla a „Cesta poutníků“, „Vzpomínky z dětství“, „Tisícitelé království Kristovo“, jsou jen některé knihy z jeho bohaté literární činnosti. Alespoň tolik, abychom si připomenuli, jak muž, bratr a kazatel za svého požehnaného života společně pracoval pro šíření evangelia, Božího království a jeho slávy. Památka spravedlivého zůstane požehnána (Př 10,7).

Nejtěžší práce čekala bratra Adlofa v letech 1914—1918, v době I. světové války. Přečkal ji šťastně i statečně a zastihla v roce 1866 válka s Prusy. Sám dožil se tak jedně ze svých největších vyprávěl o tom, jak Hořice obsadili vojáci; chodil tenkrát jako ostatní chudího a slovenského národa. Svobodná reformovaná církev se mohla přihlásit hrdě k odkazu J. A. Komenského pod názvem „Jednota českobratrská“. Vše bylo velmi krásné, radostné a požehnáne, ale přihlásily se i následky přepětí z práce v době války. Dostavila se těžká nebezpečná srdeční choroba, ohrožující jeho život. Byly vyslyšeny mnohé modlitby a Bůh pozvěd bratra na řadu let k další práci, kterou bylo nutno dokončit. Na podzim r. 1925 znovu vyšetřování. Pro mimořádně nadání studoval Adlof gymnázium v Praze, kde měl opět řadu překážek, byl nějaký čas v Německu a nakonec ve Skotsku. Zkusiv moc Boží milosti a odpusťnosti lidmi, zvláště mezi mládeží. O prázdninách v roce 1926 byl v prázdninovém tábore mezi milovaným mládím, které si ho vzalo mezi sebe a obklopli péčí a láskou, jakou si dnes nedovedeme představit. Bylo to v březnu r. 1927, kdy se náhle dostavil těžký zápal plíc ve shromáždění. Právě v této době se ukázalo, kolik lásky zasel a zanechal

Ideály a duchovní nadšení vždy mladého bratra a kazatele mluví z jeho požehnaných básní, nejmilejších písni i jeho publikární činnosti. Podat úplný obraz jeho literární práce není ani možné, protože mnohé články a bibliografie často nepodepisoval. Jeho charakteristická značka „AA“ nebyla výjimkou např. v „Mladém křesťanu“, v časopisu „Světlo“, „Betanie“, „Českobratrská rodina“ aj. Jeho „Slovo kříže“, „Biblické letopisy“, „Výklad modlitby Páně“, „Výklad epistoly k Římanům“, „Z velkého srdce“, „Přehled biblického učení“, „Cesta křesťana“, překlad a výklad Buňanova díla a „Cesta poutníků“, „Vzpomínky z dětství“, „Tisícitelé království Kristovo“, jsou jen některé knihy z jeho bohaté literární činnosti. Alespoň tolik, abychom si připomenuli, jak muž, bratr a kazatel za svého požehnaného života společně pracoval pro šíření evangelia, Božího království a jeho slávy. Památka spravedlivého zůstane požehnána (Př 10,7).

Naplněný slib

Sára sedí před zrcadlem. Oči jí září, na rtech jí hraje úsměv. Pozorně si prohlíží svou tvář. I přes pokročilý věk je stále ještě krásná. Laďnými pohyby si češe dlouhé černé vlasy. Dnes chce být ještě krásnější než kdysi dříve. Na hrdle se jí třpytí zlatý náhrdelník. Stan je prosycen vůní vzácného nardu. Služka už ji připravila její nejoblíbenější saty, které jí kdysi daroval Abraham.

Vždy obdivovala velikou výru svého manžela. Hospodin mu před mnoha roky přikázal, aby opustil Ur Kaldejské, kde se oba narodili a kde žili všichni jejich příbuzní. Bez zaváhání uposlechl. Poslušně šel do země, kterou mu určil jeho Bůh. Byl bezdětní a Hospodin jím zaslíbil dát dědice, který se jednou stane otcem po četných národů. Abraham nepochyboval, Její výra nebyla tak pevná. Nechtělo se jí opustit pohodl jejich domu a žít někde ve stanu na poušti. Vždyť jí tenkrát už bylo téměř šedesát pět let a jejímu muži o deset víc. A v těchto letech být ještě matkou? Čekala roky. Dědic nepřicházel. Už jí bylo sedmdesát sedm let. V tomto věku mohla být babičkou. Ale matkou? To jí případalo směšné. Smířila se s myšlenkou, že jejich dědicem bude Eliezer, správce Abrahamova majetku. Bydlili tehdy v rovinaté Mamre u Hebronu. A tady Hospodin obnovil svůj starý slib — Abraham bude otcem. Nemohla tomu věřit. Snažila se tedy Hospodinu pomoci. Dala proto Abrahamovi svou služku Agar. Když bylo manželovi osmdesát šest let, narodil se jeho první syn Izmael. Brzy s trpkostí poznala, že Agařin syn není tim toužebně očekávaným dědickem.

Léta ubíhala. Sára se už dávno rozloučila s myšlenkou, že by se jí ještě mohlo narodit dítě. Snad se Bůh zmýlil nebo zapomněl, co kdysi slíbil. Abrahamovi bylo devadesát devět let a jí se blížila devadesátka. To je věk, kdy se lidé dívají zpět na svůj uplynulý život a chystají se k odchodu na věčnost. Byla stará, Nemohla si vzpomenout, co bylo včera, zato se jí jasne vybavovaly události z dětství. Jak šťastný byl její život v rodinném domě! Zde si bezstarostně hrála se sourozenci. A když byl dům pro ně malý, vyběhla na zahradu. Jejich tatínek Táře se o ně pečlivě staral. Její rodina uctívala boha slunce a měsice. Když dospěla, provdala se za svého nevlastního bratra. Jejich manželství bylo hezké. Nikdy si nestěžovala. Manžel k ní byl laskavý a velmi ji miloval. Snažila se mu stát vždy věrná po boku, odpálit mu jeho lásku, být dobrou životní družkou. Jen to je trápilo, že neměli děti. Když později manžel uvěřil v jediného Boha a uposlechl jeho příkazu, říká, i když poněkud váhavě, s ním. Její výra nebyla tak pevná jako jeho. Bůh je vedl různými zkouškami. Teprve nyní vidí, jak bylo dobré, že opustili rodny dům i město, kde všichni sloužili pohanským božstvům. Ve zkouškách jejich výra rostla a mohutněla. Přesvědčili se mnohokrát, že jejich Bůh je věrný. Všechny Hospodinovy sliby se splnily — až na ten jediný.

Před několika měsíci dostali nečekanou návštěvu. Ten den bylo veliké horko. Abraham odpočíval ve stínu svého stanu, když k němu přišli tři muži. Byla zvedavá, co mu chtějí. Neslušně poslouchala za stanem a tehdy znova slyšela, že bude mít syna. V duchu se tomu smála. To bylo před třemi nebo čtyřmi měsíci.

A dnes, Sára prožívá nejkrásnější chvíle! Snad nikdy v životě nebyla tak šťastná jako tento den. Teď už bezpečně ví, že pod srdcem nosí dítě! Hospodin na ni nezapomněl, ale dal jí to, co před mnoha roky slíbil. Už nepochybuje o Boží věrnosti!

Rychle končí svou ranní toaletu a obléká si připravené saty. Spěchá, aby se o svou radost rozdělila s Abraharem. Na tento okamžik čekala téměř dvacet pět let!

hk

Brána do pekla je vyložená tými najsladšími bonbónmi...

ZPRÁVY ZE SBORŮ

Je známou skutečností, že čas neúprosně letí. Opět jsme si to uvědomili, když jsme našemu bratu JOSEFU VTIPILOVI přáli k jeho sedmdesátým pátým narozeninám, kterých se dožil v plné tělesné i duševní svěžestí. Kéž mu Pán Ježíš, který je jeho oporou i radostí, bohatě požehná i do dalších let. hk

Potřebují následující čísla časopisu Živá slova: Nulté/1969, 1/1969 a 5/1986. Dále postrádám časopis „Ze slov pravdy a lásky“ — pokud možno všechny ročníky, ale zejména 1.—12. (rok 1912—1928) — i jednotlivá čísla. Kdo vlastní požadovaná čísla obou časopisů a mohl by je postoupit dalším zájemcům, nechť napíše do administrace. — Děkujeme. lv

Dňa 29. januára 1987 si Pán náhle k sebe povolal vo veku nedožitých 79 rokov sestru FRANTIŠKU WENZLOVÚ, rod. Hetovú původem z Bratřejova, z mesta, kde sa konala, možno povedať, prvá československá konferencia Kresťanských zborov. Sestra Wenzlová spomína často na svoje mladé roky, kde chodievala aj so svojimi súrodencami pozývať susedov a známych do zhromaždenia, ktoré bolo v ich dome, pri príležitostných návštěvách bratov.

Sestra Wenzlová, dlhé roky chorlava, bola nakoniec Pánom ušetrená dlhého ntrpenia. I keď jej pozostalí, manžel a syn, boli jej odchodom bolestne prekvapení, sú Pánovi vďační za takúto Jeho vôle a majú radostnú istotu, že sa s ňou u Noho stretnú.

Slova ze Žalmu 31,6: „V ruce tvé poroučím ducha svého, nebo jsi mne vypoupl, Hospodine,“ jsme četli na úmrtním oznámení naši milé sestry MARIE KRISLOVÉ, která byla povolána dne 8. září 1987 ve věku 89 let do nebeského domova. Její tichý a věrný život byl naplněn obětavou láskou ke všem lidem. Dveře jejího příbytku byly vždy otevřeny pro všechny spoluživoukoupené i pro ty, kteří hledají pravdu a smysl života na této zemi. Mnohé z nich přivedla k Pánu Ježíši svým příkladným životem. Nikdy si nestěžovala ani nenaříkala, ačkoliv její život nebyl lehký, ale často plný těžkých zkoušek. Přichozi, kteří ji chtěli potěšit, odcházel sami potěšeni a naplněni radosti. Na její pohreb se do Plané u Mariánských Lázní sjeli věřící nejen ze západních Čech, ale i z Prahy a z Moravy. jhle

◎ „Blahoslavení ti, kteří jsou zarmoucení, poněvadž takoví budou potěšeni.“ (Mt 5,4) Křestan je v jistém smyslu člověkem, který „drží smutek“. Proč? Poněvadž země je pro něho Ježíšovým a jeho vlastním hrobem. Má však současně nehyboucí potěšení v Jeho a svém věčném životě v Otcových příbytcích — ve svém neporušitelném, neposkvrněném a neuvadlém dědictví se svým drahým Pánem a Spasitelem Ježíšem Kristem.

BYL JSEM VYSVOBOZEN ZE ZAJETÍ MODERNÍ HUDBY

Vyrůstal jsem v nevěřící rodině. Tatínek není sice odpůrcem víry, ale uznává jen to, co je materiálně podložené. Maminka byla nábožensky vychována, ale jen formou donucování, v neděli se u nich nevařilo a děti musely chodit s rodiči asi 12 kilometrů do kostela. Po návratu se musely pravidelně půl hodiny modlit naučené modlitby. Takové náboženství v ní vzbudilo odpor ke všemu, co se jí jako Boží vštěpovalo. Proto se u nás o Bohu nemluvilo vůbec nikdy. Náboženskou víru jsem považoval za přežitek.

V období dospívání jsem začal hledat svou vlastní tvář, svůj projev, a tak mne silně přitahovala populární moderní „rocková“ hudba. Ta mě uspokojovala svou hřmotností a silou. Vždy po příchodu domů jsem sedl ke gramofonu, nařadil sluchátka, zapnul naplnu a žil jsem na chvíli v jiném světě. Zapomněl jsem na vše okolo sebe a hudba byla pro mne něco jako droga. Pak mi už nestalo že jsem hudbu pouze poslouchal, ale začal jsem chodit na burzy, obchodovat s deskami a kazetami. Byl jsem dlouholetým fandou skupiny „KISS“ a můj žebříček hodnot byl už tak převrácen, že jsem toužil vidět tuto kapelu živě a pak třeba zemřít.

V té době jsem onemocněl a po návratu z nemocnice jsem byl asi tři čtvrtě roku doma. Byl jsem zklamán a na dně. Často jsem přemýšlal o smyslu života, ale pochybnosti jsem rozháněl dalšími, ještě divočejšími písničkami.

Moji přátelé, se kterými jsem se dosud stýkal, začali o mne ztrácat zájem a mě už nebavila ani hudba, ani televize, ani četba dobrodružných knih. Jednoho ledového večera jsem byl sám doma. Ačkoli byl venku velký mráz, napadla mě znenadání pošetilá myšlenka, abych zajel ještě toho večera vlakem do dalekého většího města „jen tak“. Měl jsem nemocenskou, ale přesto jsem jel. Asi třicet kilometrů před cílem ke mně do kupé přistoupil starší muž a začali jsme si povídат o všem možném, i o životě. Dozvěděl jsem se o Bibli a zatoužil jsem po ní. Ten muž mi vydal svědecký o tom, že věří v Pána Ježíše Krista a já jsem mu dal svou adresu. Slibil, že za mnou pošeď jednoho z mých vrstevníků s Bibli. Potom jsme se rozehnali. Já jsem jel hned příštím vlakem zpět a marně přemýšlel, proč jsem vlastně nezůstal raději doma.

Na podivný rozhovor jsem brzy zapomněl, tím spíše, že jsem byl už zdráv a mohl se oddávat své vášni — hudbě. Stával jsem se však stále více jejím otrokem. Nestačilo mi jen poslouchat, chtěl jsem mít všechny desky od určité kapely, záznamy rozhovorů, prostě všechno, co se o nich dá zjistit. Pro toto jsem obětoval vše.

Jednoho dne za mnou přišel mladík asi vém věku a podával mi Bibli se slovy: „Dnes hrozně pospíchám, někdy se tady zastavím, zatím se měj a čti!“ Začal jsem tedy číst knihu Genesis, ale po dvou stranách jsem ji zavřel a postavil do knihovny. Můj nový kamarád mě však začal navštěvovat a povídali jsme si spolu. Vždy nejdříve vyslechl mé nadšené líčení hudebních skupin a pak se naše řeč stočila na víru v Pána Ježíše. Byl jsem s ním několikrát ve shromáždění, kam mne pozval, ale bral jsem vše nadále jako „přežitek“ a „staré věci“.

Za nějaký čas mě můj nový přítel zase pozval na jedno větší shromáždění. Namítl jsem, že nejsem věřící, ale on mě ujistil, že takových tam bude více. Přijal jsem dost neochotně pozvání a jel. Na cestu autem jsem si vzal magnetofon a sluchátka, abych se nenakazil „bacilem toho jejich náboženství“. Shromáždění, mě doslova šokovalo. Mluvené slovo nastavilo zrcadlo mému dosavadnímu životu a já náhle viděl, že ti lidé mají proč žít. Cítil jsem, že mi něco moc schází a nevěděl jsem co.

Brzy po příjezdu domů jsem poslouchal vypůjčené kazety s duchovními písňemi a najednou — nedá se to vysvětlit — jsem poklekl a poprvé v životě jsem se modlil. Nevěděl jsem jak, a tak jsem žádal: „Pane, jestliže existuješ, pomoz mi z mých hříchů, už nechci takhle žít.“ Předložil jsem Bohu celý svůj dosavadní život a On mě k mému úžasu, vyslyšel, protože jsem pocitil pro mne dosud zcela neznámý a nepochopitelný vnitřní pokoj!

Začal jsem číst Bibli a ta mě stále více osobně oslovovala. Pán mi dal schopnost rozlišit to, co Ho oslavuje, od všeho ostatního, co slouží satanovi.

Hned na začátku mého duchovního života se však objevily překážky, které bych bez Pána nikdy nepřekonal. Lidé z mého pracoviště se mi posmívali, přátelé a známí mě opustili a rodiče mi víru vymlouvali. Ale právě díky toliku protivníkům moje víra kupodivu rostla, protože jsem jasně viděl jejich vnitřní prázdnost.

Můj život získal nový smysl. Pán mě hned povolal k práci — chodit za nevěřícími a zvěstovat jim Pána Ježíše, proč přišel a co zde vykonal. Před rokem jsem se dal pokříti. Vyznal jsem tím veřejně, že cele náležím Pánu Ježíši, Jemu důvěřuji a chci Jej následovat. Nyní svědčím lidem, které jsem znal dříve z obchodování s deskami a kteří se zaměřují na hudbu, odvádějící od Boha. Toužím po tom, aby i oni poznali nový smysl života v Pánu Ježíši, protože dnes všemu lépe rozumím a vím, co jim chybí. —lvík

ZPRÁVY Z KMK

Tisková konference KMK v souvislosti s návštěvou ANDREWA LANGA z USA, konaná 17. 9. v Praze, přinesla zajímavé informace o mírovém úsilí politicky neangažovaných a nezávislých kruhů v této zemi. Její účastníci se dověděli, že hromadné sdělovací prostředky v USA jsou ze 75 % v rukou různých náboženských společností, jejichž mluvčími jsou tzv. „elektronici kazatelé“, těšící se přízní oficiálních kruhů. Jsou zaměřeni antikomunisticky a ve jménu „záchraně před bezbožnosti a ateismem“ mobilizují americkou veřejnost (tzv. morální většinu) proti „zhubné infekci nejen neřesti, ale i nástupu bezbožnosti“, včetně veškerého revolučního ducha. Jejich „mírová ideologická ofenzíva“ neřeší sociální problematiku doma a zdůrazňováním „teologie Armagedonu“ se snaží z kazatelen zastrašovat občany a odvracet je od spravedlivých požadavků nového sociálně ekonomického systému ve světě. Tuto linii, o níž hovořil A. Lang, prosazuje a šíří v USA v rámci spravedlivého boje za světový mír společnost CHRISTIC INSTITUT, jehož většinu tvoří vedle právníků, lékařů a vědeckých pracovníků především náboženští činitelé.

Na konferenci pro představitele církevního tisku v ČSSR na MK ČSR v Praze dne 23. 9. 1987 přinesl Dr. Miříkovský informace o mírové práci MKMK a ostatních přidružených mírových sil.

Při příležitosti „Mezinárodního dne míru dne 15. 9. 1987“ v rámci „Mezinárodního roku míru“ udělila OSN Dr. Tóthovi pro MKMK „Diplom čestného uznání za dosavadní činnost pro světový mír“, podepsaný generálním tajemníkem OSN Javírem Pérezem Cuéllarem.

Aktuální podněty pro zapojení církevního tisku do života naší socialistické společnosti s ohledem na významná výročí v životě našeho státu zdůraznil ředitel ÚVC pan F. Jelínek.

Předmětem živých diskusí a značného ohlasu byl poutavý referát o chystaném novém zákonu o státní památkářské péči, který se týká značným dílem údržby a renovace cenných církevních památek.

Zástupce federálního úřadu pro tisk a informace objasnil složitější otázky citování autorů, respektování autorského a tiskového práva a nutnosti uvádění přesných a pravdivých informací.

NEVĚRA

(Sk 10,43)

Před nějakým časem se v Evropě obrátil k Bohu jeden bohatý muž a tak si oblíbil evangelium, že je chtěl kázat. Byl ve svém okoli známou osobnosti, a tak na jeho první shromáždění přišlo ze zvědavosti hodně lidí. Příštího večera však už bylo posluchačů mnohem méně a třetího večera již jen velmi málo. Avšak jeho touha posluchačům k spásce byla tak silná a vtrvalá, že dal zhotovit několik rozměrných plakátů a ty nechal vylepit ve městě. Oznamoval na nich, že každému dlužníku, který k němu přijde do dvacáti hodin určitého dne s doklady o dluzích, vyrovná dlužnou částku. Zpráva o této neobvyklé nabídce se rychle rozšířila po celém městě, ale lidé ji nevěřili. Báli se, aby se nestali obětí nějakého nejapného žertu.

„Jendo, věříš tomu, že by nám tento člověk zaplatil naše dluhy?“ ptal se jeden muž svého přítele. — „Samozřejmě že ne — vždyť je to přece jen žert!“

Nadešel stanovený den, avšak před kanceláří muže, nabízejícího pomoc, bylo prázdno. (Je to něco zvláštního, že se lidé nehrnujou do Božího království, aby jejich dluhy byly zaplaceny a aby dosáhli zdarma, z pouhé milosti, věčné spásy?).

„Cetl jsem ve městě Vaši zprávu, že zaplatíte dluhy každému, kdo k Vám přijde do dnešního poledne. Je to pravda?“ ptal se náhodný příchozí.

„Ano,“ zněla odpověď, „je to tak. Přinesli jste si své doklady?“

„Ano, zde jsou . . .“

Po vyrovnaní dluhu požádal bohatý křesťan návštěvníka, aby se u něho zdržel až do vypršení termínu, uvedeného na plakátech. Před uplynutím dvanáctého přišli ještě dva lidé, kterým se vedlo podobně. Teprve po vypršení lhůty je jejich dobrodinec propustil.

D. L. Moody

Přede dveřmi stálo několik zvědavců. „Tak co, zaplatil Vám dluhy?“ ptali se. — „Ano,“ zněla odpověď, „všechny naše dluhy jsou zlikvidovány.“ Svědec těchto několika málo šťastlivců se bleskem rozlétnulo po celém městě . . .

K domu dobrodince se rázem seběhly zástupy dlužníků. Avšak marně obléhali zavřené dveře, zbytečně se domáhali pomoci. Lhůta vypršela. Pro svou nevěru přišli pozdě . . .!

Tento příběh je věrným zobrazením dnes tak aktuální reakce lidí na zvěst evangelia hříšníkům. Těmi jsme bez rozdílu všichni — všichni potomci Adama. Reakce nevěry na Boží odpoutávající a zachraňující lásku. Dosud ještě Kristus nabízí: „Pojďte ke mně, chci Vám nabídnout jistotu, že vaše dluhy jsou splaceny — zaplatil jsem je za vás.“ Ale lidé nevěří, že by mohli dosáhnout odpuštění a Boží spásnou milost tak jednoduše. A právě tím, že nevěří, připojují ke svým hříchům hřich všech hřichů — nevěru Božímu slovu — dílu Jeho lásky zjevenému a dokázanému na Golgotě. Nevěřit Bohu znamená v podstatě považovat Ho za lháře a podvodníka. A právě tento kardinální hřich zaviňuje, že lidé nemohou proniknout k záchráně. Všichny hřichy ti mohou být odpuštěny, setrváš-li ale v nevěře vůči Bohu a Jeho slovu, není ti pomoci! Ještě není „dvanáctá hodina“, dveře milosti jsou ještě otevřeny. Jdi jen s vírou se všemi svými dluhy — hřichy a nepravostmi — ke Svému Spasiteli, který za tebe — i za tebe — zaplatil na golgatském kříži. Stále ještě tě zve. Neodmítli nikoho, kdo k Němu přišel a prosil Ho o slitování (Mt 11,28; L 7,47-50, Mt 25,5-10.11.12). Neopras dobu milosti! Přijít pozdě a zůstat stát u zavřených dveří je bezvýchodná perspektiva. Proč bys neměl využít příležitosti k záchráně?

Čo si na tejto zemi „upletieme“, to budeme nosiť po celú večnosť